

THE MARK OF
THE ANGEL

နတ်မိမယ်လား : ဝို : တဝါ :

Nancy Huston

မောင်ထွန်း : သူ

ဤဝတ္ထုသည်

နှစ်က ၁၉၅၇ ခုနှစ် ...၊ နေရာက ပါရီ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း က ရရှိထားခဲ့သော လူတို့ ၏ စိတ်ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းစေချိန်။

ဆက်ဖီအမည်ရှိ ဂျာမန်အမျိုးသမီးသည် ပါရီမြို့သို့ ရောက်လာသည် ။ ပြင်သစ်ဂီတ ပညာရှင် ရာဖေး၏ အိမ်တွင် အိမ်ဖော်အဖြစ် ဝင်၍ အလုပ်လုပ်သည် ။ ထို့နောက် ရာဖေးနှင့် ...

တစ်ရက်တွင် ဆက်ဖီသည် ဂီတပညာရှင် ရာဖေး၏ ပလွေကို သွား၍ ပြင်ရာမှ တူရိယာ ပစ္စည်းကိရိယာပြုလုပ်သူ ဟန်ဂေရီအမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိခဲ့၏။ ဤသည် မှ စ၍ လူသုံးဦး၏ ဘဝများ သည် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်များ နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် စစ်ကြီးကြောင့် စိတ်တွင် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ကာ ထိခိုက်ပျက်စီးခဲ့ရသော လူနှစ်ယောက်သည် ပြင်းထန်သော ဆန္ဒရမ္မက်၏ တွန်းအားကြောင့် အန္တရာယ်အလွန်များ သည့် နယ်နိမိတ်များကို ဖြတ်ကူးမိကြသည် ။

အရှိန်အဟုန်ပြင်းသည့် ဒီရေသဖွယ် လျင်မြန်စွာ တက်လာနေသော အယ်လ်ဂျီးရီးယားစ် ပဋိပက္ခကို နောက်ခံပြုထားသည့် ဤဝတ္ထုသည် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည် ။ ဤဘက်ခေတ်တွင် ဤဝတ္ထု၏ အရှိန်သည် ကြီးမားလာခဲ့လေရာ ...။

ဤနှစ်(၂၀၀၀)ခုနှစ်အတွင်း ကျွန်တော် ဖတ်ရှုခဲ့ရသမျှ အကောင်းဆုံးစာအုပ်များ ထဲတွင် ဤဝတ္ထုသည် တစ်အုပ် ဖြစ်၏။ စစ်၏ နောက်မှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သော ကြေကွဲဖွယ်ရာများကို ဖတ်ရှုရ ၏။ ဤသည် မှာ ဤဝတ္ထု၏ ထူးခြားချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည် ဟု Times Literary Supplement မှ ဝေဖန်ရေးပညာရှင် "ဆယ်လ်ဘာကို မင်ဂူယယ်လ် Alberto Manguel"က ရေးသားခဲ့၏။

အရေးအသားကောင်းသည့် ဤဝတ္ထုသည် စာဖတ်သူ၏ စိတ်ကို ထိထိခိုက်ခိုက်ရှိစေနိုင်စွမ်း ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ပို၍ လူကြိုက်များကာ အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု အချို့ ဝေဖန်ရေး ဆရာများက ဆိုကြ၏။ "ဂေးရှားမယ်တစ်ဦး၏ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်း" Memoirs of a Geisha အမည်ရှိ စာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့သော "အာသာဂိုးလ်ဒင် Arthur Golden" ကမူ ဤဝတ္ထုတွင် အံ့ဩ ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထူးခြားသည့် နက်နဲသိမ်မွေ့မှုများကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်ဟု ရေးခဲ့သည် ။

ဤဝတ္ထုကို ရေးသူမှာ "နန်စီဟူစတန် Nancy Huston" ဖြစ်သည် ။ သူသည် ဂျာမန်အမျိုး သမီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် "ကယ်လ်ဂါရီ Calgary" ၌ မွေးဖွားသည် ။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် နန်စီဟူစတန်သည် ကျောင်းသူတစ်ဦးဘဝဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ထိုအချိန်မှ စ၍ ယနေ့အထိ ပါရီမြို့မှာ ပင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့သည် ။

သူဝတ္ထုများမှာ အရောင်းရတွင် ကျယ်ခဲ့သည် သာမက ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ ရော ကနေဒါနိုင်ငံ၌ ပါ စာပေဆုများ ရရှိခဲ့၏။ ယခု ဤစာအုပ် The Mark of the Angel မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် အရောင်းရ အကောင်းဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့ရုံမျှမက ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ The Grand Prix des Lectrices de Elle စာပေဆုကို ရရှိခဲ့သည် ။ သူသည် ဘူလ်ဂေးရီးယန်နိုင်ငံဖွား

ဒသနိကပညာရှင်လည်း ဖြစ်၊ စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်သော "တက်ဇီဗီ တန်တိုဒိုရော့ဗ် Tzvetan Todorov" နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရာ ယခုအခါ သား သမီးနှစ်ယောက် ရရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။ ။

နန်စီဟူစတန်သည် ဤဝတ္ထုကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ် ၍ "L' Empreinte del"anye" အမည်ဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ၁၉၉၈ ခုနှစ် တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် စာအုပ်ကို ဗြိတိန်နိုင်ငံ၌ ၁ ၉၉၉ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဒုတိယ အကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည် မှ အစ နိုင်ငံတကာမှ နှစ်သက်သော စာအုပ် ဖြစ်လာခဲ့၏။

ခံစားမှုတွေကို တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

နှိုင်းယှဉ်နိုင်မှာ လဲ။

တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ခံစားမှုဟာ

အရေးကြီးဆုံးပါ။

ဒါပေမဲ့ တို့ ခရီးဆက်ဖို့ ကျတော့

ဘယ်သင်းက လုပ်ပေးနိုင်မှာ လဲ။

လာခြင်းနဲ့ သွားခြင်းဟာ

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေကြားက

ရေနဲ့ တူတဲ့ အသံမျှသာပါ။

ဂိုရမ်တွန်စထရောင်း

G"o"ran Tunstr"o"m

အခုတော့ ... အခုတော့

တေးဂီတက အမြဲပြောနေသလို

မငိုပါနဲ့ လား။

အင်ဂျီဘော့ဂ်ဘားမန်း
INGEBORG BACHMANN

ခြေဆင်း

ဇာတ်လမ်းစခဲ့တဲ့ အချိန်က ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မေလထဲမှာ ပါ။ ဖြစ်ခဲ့ပျက်
ခဲ့တဲ့ နေရာကတော့ ပါရီမြို့တော်ထဲမှာ ပါ။

အဲဒီအချိန်က ပြင်သစ်နိုင်ငံဟာ အလွန်သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်စရာ
ကောင်းတဲ့ လှုပ်ရှားထကြွမှုနဲ့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေချိန်ပါ။ ဒုတိယက
မ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားပြီးတဲ့ နောက် ဆယ့်နှစ်နှစ်တာကာလ အတွင်းမှာ
နိုင်ငံဟာ အစိုးရအဖွဲ့ပေါင်း နှစ်ဆယ့်လေးဖွဲ့တိတိ ပြောင်းခဲ့ပါတယ်။ အ
ခြေခံဥပဒေ ပြင်ဆင်ရေးအတွက် အကြံပြုချက်ပေါင်း ရှစ်ဆယ့်ကိုးကြိမ်
အထိ တင်သွင်းခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လို့ လူတွေက သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားကြတဲ့ ပုံ မပေါ်ပါဘူး။
မကြာသေးခင်ကမှ ပြု လုပ်သွားခဲ့တဲ့ ဆန်းစစ်လေ့လာချက်အရဆိုရင်
ပြင်သစ်ပြည်သူတွေရဲ့ (၄၁)ရာခိုင်နှုန်းသာလျှင်
နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်တစားပြောကြ ဆိုကြပါတယ်။
လူများ စုက စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အတွက် နံပါတ်တစ်နေရာမှာ ရှိနေတာ
ကတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဘရစ်ဂျစ်ဘားဒေါ့ပါ။ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့ကိုစိ
တ်ဝင်စားတဲ့ လူက (၄၇)ရာခိုင်နှုန်းတောင်ရှိတယ်လို့ စစ်တမ်းအရ သိရ
ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးခြုံကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဘဝဟာ ခမ်းနားကြီး

ကျယ်လှပါတယ်။ ခေတ်မီတဲ့ နိုင်ငံတော်ပေကိုး။ အလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာမရှိဘူး။ မော်တော်ကားတွေကလည်း ပုံအမျိုးမျိုးနဲ့ ၊ ဧည့်ခန်းတွေထဲမှာ တီဗွီတွေက ထွက်လာနေတဲ့ အလင်းရောင်တွေဟာ တလင်းလင်း တလက်လက်နဲ့ ရောင်မျိုးကို စုံနေတာပဲ။

ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာတွေကလည်း ဇာတ်ကားသစ်တွေ မရပ်မနား ရိုက်လာနေကြတယ်။ မွေးလိုက်ဖွားလိုက်တဲ့ ကလေးအရေအတွက်ကလည်း များ သည် ထက်သာ များ လာနေတဲ့ အတွက် ဖောင်းပွနေပြီလို့ တောင် ပြောနိုင်လောက်ပါတယ်။

ပန်းချီဆရာ ပီကာဆိုကလည်း ယူနက်စကို(UNESCO)လို့ ခေါ်တဲ့ " ကုလသမဂ္ဂပညာ၊ သိပ္ပံနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့ကြီးအတွက် "ဖောလ်အော်ဖ် အိုင်ကာရပ်စ် ၂(Fall of Icarus)အမည်ရှိတဲ့ ဧရာမနံရံပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ် ရေးဆွဲနေပါတယ်။ သူပြောတဲ့ အတိုင်း ဆိုရင်တော့ သူပန်းချီကား ဟာနက်ရှိုင်းတဲ့ အနှစ်သာရတစ်ခုကို ဖော်ဆောင်ထားတာပါ။ ငြိမ်းချမ်းသာယာနေတဲ့ လူ့လောက ဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေတဲ့ အနာဂတ်ဘဝကို လှမ်းကြည့်နေလိမ့်မယ်လို့ သရုပ်ဖော်ထားပါသတဲ့ ။

သဘာဝအားဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင် အရာရာတိုင်းဟာ အပြစ်ဆိုလို့ လုံးဝမရှိအောင် စင်းလုံးချောပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိပါဘူး။ ဟိုမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သည်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပုံစံပါပဲ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ တောင် ဒီအတိုင်းပါပဲ။ လူ့လောကဟာ အခုချိန်အထိ တိုးတက်မှုအနည်းငယ်ကိုသာ လုပ်နိုင်သေးတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေ မြင်နေရဆဲပါ။

ဥပမာဆိုပါတော့။ ဂျာမနီနိုင်ငံအတွင်းမှာ အခြေခံစစ်ပညာကို သင်ကြားလေ့ကျင့်ခဲ့ရတဲ့ ပြင်သစ်လူငယ် လေးသိန်းဆိုပါတော့။ သူတို့ဟာ အခုလောလောဆယ် အယ်လ်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံမှာ ရောက်နေကြတ

ယ်။ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။ အို ... စစ်ပွဲတစ်ပွဲတိုက်ဖို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်း .. အလားတူလုပ်ရပ်မျိုးတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဆိုတဲ့ ဦးတည်ချက်လည်း ရှိမယ်ထင်ပါဘူး။ ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ...။ နည်းနည်းပါးပါး ခွတီးခွကျဖြစ်လာမယ့် ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းစဉ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။

ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ... ဥပမာအားဖြင့် ...

အို ... ကွယ် ... မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ ဒန်တီ ဖြစ်လိုက်ပါလား။ အဲဒါဆိုရင် ကိုယ်က မင်းရဲ့ ဗာဂျစ်လ် ဖြစ်လာမှာ ပေါ့။ ကိုယ် မင်းကို စွန့်ပစ်မသွားပါဘူး။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် လှေကားထစ်တွေကိုနင်းပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်းသွားနေတဲ့ အခါမှာ လည်း ကိုယ် မင်းဘေးမှာ အမြဲရှိနေမှာ ပါ။

(၁)

ဟိုးကဟာ သူပဲ။ ဆက်ဖိဖိလေ ... အဲ ... ဟိုမှာ ရပ်နေတာပေါ့။

သူ့မျက်နှာက အလွန်ကို ဖြူရော် ဖျော့တော့နေတယ်။ ပိုပြီးတိကျအောင် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ သွေးမရှိသလိုပဲ။

သူဟာ ရှုဒီစိန့်လမ်းပေါ်က ခုံညားလှပတဲ့ အိမ်ဟောင်းတစ်လုံးရဲ့ ဒုတိယထပ်မှာ ပါ။ မှောင်ရိပ် ကျကျ စင်္ကြံလမ်းကြားက အခန်းတစ်ခန်းရဲ့ တံခါးဝမှာ ရပ်နေပါတယ်။ လက်တစ်ဖက်ကလည်း တံခါးကိုခေါက်တော့မလို့ ဟန်ပြင်နေတယ်။ ပြီးတော့ တံခါးကိုခေါက်တယ်။ သူ့အမူအရာက တစ်ခုခု ကိုစိတ်စောနေသလိုပဲ။ မရေမရာ မပြတ်မသားပုံမျိုးနဲ့ ...
။

သူ ပါရီကိုရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ်က မှ ရောက်လာတာပါ။ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေပေါ်ကို မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ တရစပ်ကျနေတာ သူတွေ့ရပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မှုန်မှိုင်းမှိုင်း မွဲပြာပြာနဲ့ မိုးရေမိုးစက်တွေကလည်း တစ်စက် ... စက်နဲ့ ၊ ပါရီဟာ အတော်ကြီးကို သူစိမ်းဆန် နေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူ ရထားပေါ်တက်ခဲ့တာက ဒစ်ဆဲလ်ဒေါ့ဖ်မှာ ပါ။

သူ့အသက်က နှစ်ဆယ်ရှိနေပြီ။

ဝတ်စားထားတာကတော့ အလယ်အလတ်ပဲ။ အတွန့်တွေပါတဲ့ စက

တံအဖြူရောင် ဘလောက်စ်၊ အဖြူရောင်ခြေအိတ်တွေနဲ့ ပါ။ ဝတ်စား ထားတာက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါ။ ဘာတစ်ခုမှ အထူးအဆန်း မရှိပါဘူး။ ဒါ ပေမဲ့ သူဟာ ထူးဆန်းနေပါတယ်။ သူ့ဆီမှာ အနက်ရောင်သားရေ လက် ဆွဲအိတ် ပါလာတယ်။ ပြီးတော့ စီးလာတဲ့ ရှူးဖိနပ်တွေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတာတွေကတော့ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ကလေးပါ။ သူ့ကို အသေ အချာအနီးကပ်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ ဆက်ဖိဖိ ဟာ အမြင်ဆန်းသလိုလိုရှိပေမယ့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနဲ့ နေပုံထိုင်ပုံတွေ က ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူဟာ ထူးဆန်းတာတွေ အမှန်ပဲ။ ပထမဦးဆုံး မြင်မြင်ချင်း သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာတွေထူးဆန်း တယ်ဆိုတာ မြင်ဖို့ ကတော့ မလွယ်ဘူး။

သူခေါက်နေတဲ့ တံခါးရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်က တိုက်ခန်းထဲမှာ တော့ လူ တစ်ယောက်ဟာ မာရင် မာရေးစ်ရဲ့ ဖော်လီစ်ဒီအက်စ်ပက်ဂ်နေးသီချင်းကို ပလွေ့နဲ့ မှုတ်ကြည့်နေပါတယ်။ ပလွေ့ဆရာဟာ သီချင်းရဲ့ အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်တည်းကိုပဲ ခြောက်ကြိမ်၊ ခုနစ်ကြိမ် မှုတ်ကြည့်နေပါတယ်။ စည်းချက်ဝါးချက် မှန်သည် အထိ မှု တ်ကြည့်နေတာပါ။ အမှားရယ်လို့ လုံးဝမရှိအောင် ထပ်တလဲလဲ လေ့ကျ င်တဲ့ သဘောပါ။ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ အမှားရယ်လို့ မရှိလောက်အော င် မှုတ်နိုင်တဲ့ အနေအထားကို ရောက်သွားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လို့ ဆက်ဖိဖိကတော့ ပလွေ့မှုတ်နေတာကို လုံးဝနားမထောင် ပါဘူး။ သူဟာ တံခါးဝ မှာ ရပ်နေတာကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ မလုပ်ပါဘူး။ သူ့အနေနဲ့ တံခါးကိုခေါက်တာ ငါးမိနစ်လောက် ရှိသွားပါပြီ။ တံခါးကို လာပြီးဖွင့်ပေးမယ့်လူ တစ်ဦးမှ ရောက်မလာပါ ဘူး။ သူ့အနေနဲ့ နောက်ထပ် ဒုတိယအကြိမ်လည်း တံခါးကို မခေါက်ပါ

ဘူး။ အဲဒီတံခါးရှေ့ကလည်း ထွက်မသွားပါဘူး။

စောစောက အဆောက်အဦထဲ ဆက်ဖိဖိဝင်လာတာကို မြင်လိုက်တဲ့ အစောင့်ဟာ စာဝေဖို့ ဒုတိယထပ်ကို တက်လာပါတယ်။ (အမှန်တော့ ဆက်ဖိဖိဟာ ဓာတ်လှေကားနဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်အထိ တက်သွားပြီးခါမှ ဒုတိယထပ်ကိုပြန်ဆင်းလာတာပါ) အဆောက်အဦအစောင့်ဟာ မွန်စီယာ လီပိတ်ချ်ရဲ့ အခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်နေတဲ့ မျက်နှာစိမ်းအမျိုးသမီးကို မြင်လိုက်တော့ အတော်အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ"လို့ သူက ရေရွတ်လိုက်ပါတယ်။

အစောင့်မိန်းမဟာ အတော်လေးဝပါတယ်။ အရုပ်ကလည်း ဆိုးပါတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ မှဲ့ခြောက်တွေနဲ့ ပြည့်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့ သဘောကို ဖော်ပြနေပါတယ်။ ပြီးတော့ ဉာဏ်ရှိကြောင်းကိုလည်း ပြနေပါတယ်။

"ဒီလိုလေ ... သူ အခန်းထဲမှာ ရှိတယ်၊ မွန်စီယာလီပိတ်ချ်ကို ပြောတာ ရှင် ခေါင်းလောင်းကို မတီးဘူးလား"

ဆက်ဖိဖိဟာ တစ်ဖက်ကပြောလိုက်တဲ့ ပြင်သစ်စကားကို နားလည်ပါတယ်။ သူကလည်း ပြင်သစ်လို ပြန်ပြောပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

"ခေါင်းလောင်းတော့ မတီးဘူး"လို့ ဆက်ဖိဖိက ပြောတယ်။ "ကျွန်မတံခါးခေါက်တာပဲ"

သူ့အသံက အေးအေးသာသာရှိပါတယ်။ ပြင်သစ်စကားပြောသံကတော့ သိပ်မပီတော့ နားထောင်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ။

"ရှင် တံခါးခေါက်တာကို သူ ဘယ်ကြားမလဲ"လို့ မဒမ်ဘလန်ချီက ပြောတယ်။ "ရှင် ခေါင်းလောင်းတီးမှ ရမှာ "

ပြောပြောဆိုဆို မဒမ်ဘလန်ချီဟာ ခေါင်းလောင်းဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက် တယ်။ ပလွေသံဟာ ချက်ချင်းရပ်သွားတယ်။ မဒမ်ဘလန်ချီရဲ့ မျက်နှာ ပေါ်မှာ အောင်မြင်တဲ့ အပြုံးရိပ် ထင်ဟပ်လာတယ်။

"ကဲ ... တွေ့တယ်မဟုတ်လား"

မဒမ်ဘလန်ချီဟာ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှေ့ကိုကုန်းလိုက်ပြီး မွန်စီယာလီပိ တံချိရဲ့ စာကို တံခါးအောက်က ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လှေကား က ပြန်ဆင်းသွားတယ်။

ဆက်ဖီဟာ ရပ်နေရာက မရွေ့ဘူး။ သူ မရွေ့မလျားဖြစ်နေတာဟာ အံ့အားသင့်စရာ တစ်ခုလိုဖြစ်နေတယ်။ ဗြုန်းခနဲ အခန်းတံခါးပွင့်သွား တယ်။ အခန်းထဲက အလင်းရောင်ဟာ ခပ်မှောင်မှောင် စကြွီလမ်းပေါ် ကို ဖြန့်ကျလာတယ်။

"ဘာ လာပြီးရှုပ်ကြ ..."

ရာဖေးလီပိတံချိဟာ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ စိတ်ဆိုးချင်ဟန် ဆောင်တာပါ။ သူ့အနေနဲ့ က အလုပ်တစ်ခုလာရှာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဲလ်ကို အခုလို တအားကြီးနှိပ်တာ မသင့် တော် ဘူးလို့ ထင်တယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်ဖီရဲ့ ငြိမ်ဆိတ် နေမှုဟာ သူ့ကို လက်သီးနဲ့ တစ်ချက်အထိုးခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတ ယ်။ သူ့စိတ်ဟာ ချက်ချင်းပြေသွားတယ်။ ပါးစပ်လည်း ပိတ်သွားတယ်။

အခုတော့ဖြင့် ဒီအမျိုးသားနဲ့ ဒီအမျိုးသမီးဟာ အရင့်အရင်က တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတွေ့ဖူးကြပေမယ့်လို့ အခုတော့ဖြင့် တံခါးခုံရဲ့

ဟိုဘက်သည် ဘက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ပဲ သူက အမျိုးသ
မီးကို အံ့အားသင့်ပြီး စိုက်ကြည့်နေပေမယ့် ဟိုတစ်ဖက်သောသူကတော့
... သူရောက်နေတဲ့ နေရာမှာ ပဲ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေတယ်။

ရာဖေးလီပိတ်ချ်ဟာ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့အနေ
နဲ့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင် ရမှန်းမသိသလိုပဲ။ သူ့ဘဝမှာ အခုလို သူ့ရှေ့တ
ည့်တည့်ကရပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးမြင်
ဖူးခဲ့တာ မဟုတ်လေတော့ အံ့ဩစရာဖြစ်နေတယ်။ စောစောက ကျယ်
လောင်စူးရှတဲ့ ဘဲလ်သံထွက်ပေါ်လာတုန်းက သူဟာ ပလွေကို မှုတ်နေခို
က်ပါ။ ရုတ်တရက် ဆိုတော့ သူ့ပလွေသံရဲ့ သာယာမှုကို နှောင့်ယှက်ဖျ
က်ဆီးလိုက်တဲ့ အသံလို့ ပြောနိုင်လောက်ပါတယ်။

သူ့အာရုံဟာ ချက်ချင်းပဲ ပျံ့လွင့်ပြီး တခြားနေရာကို ရောက်သွားပါ
တယ်။ သူ့စိတ်ဟာ သူ့မှုတ်နေတဲ့ ပလွေပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ မတူညီတဲ့
လောကနှစ်ခုကြားမှာ ခဏတော့ဖြင့် ဆိုင်းငံ့ပြီး ရပ်ထားပါမှ ဖြစ်မှာ
ပါ။ အမှန်တော့လည်း သူ့ထည့်ထားခဲ့တဲ့ 'ဖီဂါရို'သတင်းစာထဲက
ကြော်ငြာကို အကြောင်းပြုပြီး အမျိုးသမီးငယ်တွေ ရောက်ရောက်လာ
တတ်ပါတယ်။ ရောက်လာရင်လည်း အနှောင့်အယှက်ကတော့ ဖြစ်စမြဲ
ပါ။

"အရေးထဲကွာ"

အာရုံပျက်သွားလို့ ရာဖေးလီပိတ်ချ် ရေရွတ်လိုက်တဲ့ အသံပါ။ သူ
ဟာ မှုတ်နေတဲ့ လူးဝစ္စလော့ထိပလွေကို အပြာရောင် ကတ္တီပါဘူးလေး
ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းကော်ဇောတွေ
ပေါ်က ဖြတ်လျှောက်ပြီး အပြင်ဘက်စင်္ကြံဆီ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိနေတဲ့ အရာရာတိုင်းဟာ သန့်စင်နေပါတယ်။ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေပါတယ်။ ပန်းခက်ပန်းပြောက်နဲ့ ရုပ်ပုံတွေ အကွက်ဖော်ထားတဲ့ ကမ္မလာစ ကားချပ်တွေဟာ နံရံထက်မှာ ရှိနေကြပါတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက ဝက်သစ်ချသား ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေဟာ အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေကြပါတယ်။ ကြွယ်ဝခြင်းနဲ့ အကောင်းစား သုံးတတ်ခြင်းတို့ ကို ပစ္စည်း အားလုံးက ဖော်ပြနေကြပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ သုံးထားတဲ့ အထည်စတွေဟာ အလွန်ချောမွေ့နူးညံ့ ရုံတင် မကဘူး၊ အနီ၊ အညိုနဲ့ ရွှေရောင်တွေပါ ပါနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သန်းပေါင်းများစွာသော ဖုန်မှုန့်ကလေးတွေဟာ နေရောင်ခြည်တန်းတွေထဲမှာ လွင့်မျောနေကြ ပါတယ်။

သူ့အမေက လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တည်းက သူမသွားခင်ကလေးမှာ တိုက်ခန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂရုတစိုက်ရှိဖို့ မှာ ကြားသွားတာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့အမေဟာ ဘာဂန်ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ သူတို့ ပိုင် အိမ်ကိုမပြန်ခင်မှာ ပါရီက တိုက်ခန်းကို သူ့လက်ထဲလွှဲပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ပထမဆုံး သူ့အမေ ပြောတာက ကြော်ငြာတစ်စောင်ရေးပြီး ဖီဝါရိုသတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာဖို့ ပါ။ ဒုတိယမှာ တဲ့ အချက်က အလုပ်လာလျှောက်သူတွေထဲက အသင့်တော်ဆုံးနဲ့ အလားအလာအရှိ ဆုံးအလုပ်သမတစ်ယောက်ကို ရွေးပြီးခန့်ထားဖို့ ပါ။ "လက်ချောင်းလှလှ နုနုကလေးတွေနဲ့ ကောင်မလေးတွေကို မရွေးမိအောင် သတိထား"လို့ သူ့အမေက သတိပေးသွားပါတယ်။ "အဲဒါမျိုးကလည်း ရွေးဖို့ အင်မတန်လွယ်ပါတယ်။ သူတို့ မျက်လုံးတွေကလည်း ဂနာမငြိမ်တတ်ဘူး။ အမြဲတမ်း ကစား နေတတ်တယ်"

"ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အိမ်မှုကိစ္စများ အတွက် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး အလိုရှိ

သည် ။ အိပ်ခန်းနှင့် အစားအစာ တာဝန်ယူမည်။ အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်မှုလိုသည် ။

အဲဒီကြော်ငြာဟာ ရာဖေးလီပိတ်ချ် ရေးခဲ့တာပါ။ အဓိက လိုအပ်တာကလွဲပြီး အပိုတွေ ထည့်မရေးပါဘူး။ သူ့အနေနဲ့ လူလတ်တန်းစားတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့ အကျင့်နဲ့ ညှဉ်ကို မုန်းတီးပါတယ်။ ကြော်ငြာထဲမှ ‘ထောက်ခံစာများ လိုသည်’ ဆိုတာမျိုးနဲ့ ‘အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းရမည်’ ဆိုတာမျိုးတွေ လုံးဝမပါပါဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ဆက်ဖီက ဖုန်းဆက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရာဖေးက တစ်ဖက်လူ ပြောနေတဲ့ လေသံဝဲနေတာကို သတိထားခဲ့မိတယ်။ ဘယ်နိုင်ငံသူဆိုတာကို သူ မပြောနိုင်ပေမယ့်လို့ သူပြောနေတဲ့ ပြင်သစ်စကား လေယူလေသိမ်းက ‘ပြင်သစ်မ’ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အထင်အရှားပြနေပါတယ်။

သူ့အယူအဆအတိုင်း ဆိုရင်တော့ အဲဒါဟာ အဖိုးတန်တဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ သူလိုချင်နေတာက ‘မာရီယာ ဖီးလစ္စ’ လို့ အိမ်စေမျိုးပါ။ မာရီယာဖီးလစ္စဟာ သူမှတ်မိသလောက်ဆိုရင် သူ့အမေရဲ့ လူယုံအိမ်စေအဖြစ် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ လုပ်သွားခဲ့ဖူးတဲ့ ပေါ်တူဂီအမျိုးသမီးပါ။

သူ့အနေနဲ့ အိမ်ဖော်အလုပ်သမားကို သူလိုလားတာတွေ ရှင်းပြထားဖို့ စိတ်ကူးရှိနေတယ်။ သူဟာ အသံဗလံနဲ့ ပတ်သက်လာရင် နားမခံနိုင်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိကြောင်း၊ သူ အိမ်မှာ ရှိနေရင် ဖုန်မှုန့်တွေကို စုတ်ယူမယ့် သန့်ရှင်းရေးစက်ကို လုံးဝသုံးလို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေကို ဖုန်သုတ်ရင်း သီချင်းညည်းဖို့ ဆိုတာ အိပ်မက်တောင်မှ မမက်သင့်ကြောင်း စတဲ့ အချက်တွေ ကြိုတင်ပြီး

ပြောထားမယ်လို့ သူ စိတ်ကူးထားတာပါ။ သူပလ္လေ့မှတ် လေ့ကျင့်နေချိန်တွေအတွင်းမှာ မီးဖိုထဲ အလုပ်လုပ်ရင်း အိုးတို့၊ ဒယ်အိုးတို့ များ လွတ်ကျလို့ ကတော့ အလုပ်ပြုတ်ပြီသာမှတ်ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ပြောထားမယ်လို့ စီစဉ်ထားတယ်။

အခုလည်း သူဟာ တံခါးကို ဆောင့်တွန်းပြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။ သူ့ဒေါသကိုတော့ ဟန်ဆောင် ပြီးထိန်းချုပ်ထားတယ်။

"ဘာ လာပြီး ရှုပ်ကြဲ ..."

သူဟာ မျက်တောင်တွေကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လိုက်တယ်။ စင်္ကြံလမ်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အမှောင်ထုကို ကြည့်နိုင်လောက်အောင် ကျင့်သားရလာတဲ့ အထိပေါ့။ ပြီးတော့ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာကို အကဲခတ်တယ်။

ဘာကြောင့်လဲ။

မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်နေတဲ့ အပြုံးရိပ်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ချထားတယ်။ သေးသွယ်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ အဲဒါတွေအားလုံးကို သူသတိထားလိုက်မိတယ်။ နောက်တော့ သူဟာ အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်လုံးအိမ်တွေထဲကို ကျသွားတယ်။ မျက်လုံးအရောင်က စိမ်းစိမ်း။ သိန်းလည်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေသလိုလိုပဲ။ ကျောက်စိမ်းတုံးတစ်တုံးက ထွက်ကျလာတဲ့ အစကလေးတွေနဲ့ တူတယ်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးခြင်းကို ဖော်ပြနေကြတယ်။

မှန်ပါတယ်။ အစကတည်းကပါ။ ဆက်ဖိဖီရဲ့ ဥပေက္ခာပြုတတ်တဲ့ အမူအရာက ရာဖေးလီပိတ်ချ်ရဲ့ စိတ်ကို အများကြီး ဆွဲဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့စိတ်ကို စွဲမက်စေခဲ့ပါတယ်။ သူ့အာရုံကို ညှို့ယူဖမ်းစားထားပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်က သူနဲ့ စတွေ့ပါပြီဆိုကတည်းက ကြုံခဲ့ရတာပါ။ သူ့နာမ

ည် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိရခင်ကတည်းက ကြုံခဲ့ရတာပါ။ သူ့အနေနဲ့ က ဒီအမျိုးသမီးငယ်ဟာ အလုပ်ရသည် ဖြစ်စေ၊ မရသည် ဖြစ်စေ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးကိုမှ ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိနေပါတယ်။

အမျိုးသမီးအနေနဲ့ အသက်ရှင်သည် ဖြစ်စေ၊ သေသည် ဖြစ်စေ ဘာမှ မထူးဘူးဆိုတဲ့ သဘော ရှိနေပုံပဲ။ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်တဲ့ သဘောနဲ့ ဘာကိုမှ ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိတဲ့ သဘောဟာ ပေါ်လွင်နေပါတယ်။ သူဟာ သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်ထားသူ မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သိသိသာသာ ဖော်ပြနေပါတယ်။

"ကျေးဇူးပြုပြီး အထဲဝင်ပါ"လို့ သူက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး တလေးတစားရှိတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

ဆက်ဖီဟာ တံခါးခုံကိုဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟာ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေလိုပဲ။ ဘာကိုမှ သိပ်ပြီး အရေးမထားသလိုပဲ။ သူ့နောက်ဘက်ကနေပြီး တံခါးကိုပိတ်နေတဲ့ ရာဖေးလီပိတ်ချိန်ရဲ့ ရင်ဟာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေပါတယ်။ သူ့စိတ်သူ မနည်းထိန်းပြီး အသက်ကို မှန်မှန် ရှူနေရပါတယ်။

နောက်တော့ သူဟာ ဆက်ဖီကို ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကတော့ ဆက်ဖီရဲ့ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းတွေဟာ သူ့ခေါင်းရဲ့ နောက်စေ့ကို စူးစူးရဲ့ရဲ့ကြည့်နေတယ်လို့ သိနေပါတယ်။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ သူက အရင်ဆုံး ဆိုဖာပေါ်ဝင်ထိုင်ပြီး အမျိုးသမီးကို သူ့ရှေ့တည့်တည့်က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ဖို့ ကိုယ်အမူအရာနဲ့ လုပ်ပြပါတယ်။ အမျိုးသမီးက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သူညွှန်ပြတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်လုံးအစုံဟာ ကြမ်းပြင်ကော်ဇောဆီကိုပဲ စူးစိုက်နေပါတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ ပဲ

သူဟာ အမျိုးသမီးရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ကိုကပျာကယာ လေ့လာကြည့်ပါတယ်။

လှပရှည်လျားတဲ့ ဆံပင်ကို ရာဘာပင်တစ်ပင်နဲ့ စည်းပြီး နောက်ဘက်မှာ တွဲလောင်းချထားတယ်။ နဖူးက ခပ်မောက်မောက်၊ ပါးရိုးတွေက ကြီးကြီး၊ နှုတ်ခမ်းနီကို လှနေအောင်ဆိုးထားတယ်။ နားနှစ်ဖက်မှာ ပုလဲတု နားကပ်လေးတွေ ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ နှာတံကဖြင့် စင်းနေတာပဲ။ မျက်ခုံးတွေကလည်း လှလှပပ ကွေးညွတ်ကျနေတယ်။ အင်မတန်မှ လှပချောမွေ့ပြီး ကျက်သရေရှိတဲ့ မျက်နှာပါ။ ဒါပေမဲ့ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းလွန်းပါတယ်။ မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှနဲ့ သူ့စိတ်ကို စာဖတ်လို့ မရပါဘူး။

မျက်နှာပေါ်မှာ ရှက်တာ၊ ရွံတာ၊ ကြောက်လန့်တာတွေ မမြင်ရဘူး။ ဟန်လုပ်ပြီး ပြုံးပြတဲ့ အပြုံးကိုတောင်မှ မမြင်ရပါဘူး။ သူ့မျက်နှာက မိတ်ကပ်နဲ့ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဟာလည်း လိုက်ဖက်မညီသလို အံ့မဝင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ရာဖေးလီပိတ်ချ်ဟာ သူ့ကိုပဲ စိုက်ကြည့် နေမိတယ်။

ဘာရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ။ အူတီးအူကြောင်နဲ့ ပဲ သူဟာ လူခေါ်ကြေးခေါင်းလောင်းလေးဆီကို လက်လှမ်းလိုက်တယ်။ အမှန်တော့ အိမ်စေကိုခေါ်ပြီး ဧည့်သည် အတွက် ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းမလို့ ။ အဲဒီစိတ်ကူးနဲ့ ကြေးခေါင်းလောင်းကို တီးမလို့ ။

နောက်တော့မှ အသိဝင်လာလို့ ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှ ကျိတ်ပြီးရယ်မိတယ်။ သူ့မှာ အိမ်စေမှ မရှိဘဲ။ အခုမှ အိမ်စေက ရောက်လာတာ။ အဲ ... ဟုတ်ပြီ။ တို့ များ ဘယ်ရောက်နေကြပါလိမ့်။ ကဲ ... ကဲ .. မင်းက ဘယ်သူပါလိမ့်။

"မင်းက မဒမ်"

"ကျွန်မနာမည်က ဆက်ဖီဖီပါ" လို့ သူကပြောတယ်။ သူကထပ်ပြော ပါဦးလို့ ခိုင်းတော့ ထပ်ပြောတယ်။ အဲဒီနောက် စာလုံးပေါင်းပြတယ်။ သူ့နာမည် အက်စ် (S) နဲ့ စတာပဲ။ အသံထွက်ရင် ဆက်ဖီဖီလို့ ထွက်ရမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက 'ဇက်ဖီဖီ' လို့ ပဲ ထွက်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ သိ လား။ သူကဂျာမန်အမျိုးသမီးကိုး။

ဂျာမန် ... အဲဒီစကားလုံးကို ရူဒီစီန့်လမ်းပေါ်က ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ မပြောရဘူးလို့ ပိတ်ပင် တားမြစ်ထားပါတယ်။ သူ့အမေက သူတို့ ကို က ရော့ထံလို့ လည်း မခေါ်ဘူး။ ဘိုချက်စ်လို့ လည်း မခေါ်ဘူး။ ချာရီးစ် လို့ လည်း မခေါ်ဘူး။ ဂျာမန်တွေလိုတောင်မှ မခေါ်ဘူး။ သူ့အမေအမြဲပြော လေ့ရှိတာက 'သူတို့' တဲ့ ။

အများအားဖြင့်တော့ သူ့အမေဟာ ဂျာမန်တွေအကြောင်း ပြောနေရ င် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ နေလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ထူးခြားတာတစ်ခုက သူ့မျက်နှာဟာ နီမြန်းနေလေ့ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့အမေ မဒမ်ထရာလာ ... လီပီ တ်ချ်ရဲ့ ခင်ပွန်းသေရတာဟာ ဂျာမန်တွေကို တိုက်ခိုက်ရင်းနဲ့ သေရတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ဂျာမန်တွေရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေခြင်းပါလို့ ပြောရင် ရနိုင်ပါတယ်။

မဒမ်ထရာလာ လီပီတ်ချ် မုဆိုးမဖြစ်တော့ အသက်လေးဆယ်ပဲ ရှိပါ

သေးတယ်။ အဲဒီအချိန် ကစပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့သည် အထိ နောက်ထပ်သူ့ကိုချစ်မယ့်ယောက်ျားဆိုလို့ ပေါ်မလာခဲ့ပါဘူး။ သူ့အနားမှာ နေပြီး သူ့ကိုတယုတယ တမြတ်တနိုး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမယ့် လူဟာ နောက်ထပ်ပေါ်မလာတော့ဘူး။

ရာဖေးရဲ့ အဖေဟာ ဆော်ဘွန်းက သမိုင်းပါမောက္ခတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင်းက လောကီဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်တွေနဲ့ လူလူချင်း အကျိုးပြုရာပြုကြောင်း မိရိုးဖလာလေ့ထုံးစံတွေကို အထူးလေ့လာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။ သူဟာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထဲမှာ လက်စ်ဟောလက်စ် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘဝအဆုံးသတ်ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်ရှင်မအုပ်စုတစ်စုဟာ အာလူးတင်လာတဲ့ ထရပ်ကားကို အရူးအမူးဝိုင်းခဲ့ကြတယ်။ အဲသလိုဖြစ်ရာကစပြီး ထရပ်ကားဟာ မှောက်သွားတယ်။ ရာဖေးရဲ့ အဖေ ပါမောက္ခဟာ ကားအောက်မှာ ကားပိခံရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ ပါမောက္ခအနေနဲ့ မနက်ခြောက်နာရီ စောစောစီးစီး ရုတွင် ကင်ပတ်စ်မှာ ဘာလုပ်နေလဲဆိုတာက တစ်ကိစ္စပေါ့။ ထရပ်ကား အောက်ရောက်မသွားခင်က သူ့ဘာပြုလို့ ဒီရောက်နေတာလဲဆိုတာ နောက်မေးခွန်းတစ်ခုပါ။

နောက် နှစ်နှစ်အကြာမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ဂျာမန်တပ်တွေဟာ ပြင်သစ် တော်လှန်ရေးသမားလေးယောက်ကို ရာဖေးတို့ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရာဖေးဟာ လသာဆောင် ဝရန်တာဘက်ထွက်ပြီး သွေးအိုင်ထဲ လဲကျနေသူတွေကို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ သူဟာ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ဝရံတာသံလက်ရန်းကို တအားဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ အိမ်ရှေ့က သွေးအိုင်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်မိနစ်လောက်ကပဲ သေနတ်ပစ်သံတွေကို သူကြားခဲ့ရပါတယ်။ အခုတော့ဖြင့် ဘာသံမှ ထပ်မကြားရတော့ပါဘူး။ အခုဆိုရင် စောစောက မြင်လိုက်ရတဲ့ လူငယ်တွေဟာ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ အစား လူငယ်အလောင်းတွေပဲ ရှိတော့တယ်။ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းမရှိတော့တဲ့ အသားပုံကြီးတစ်ပုံ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီအပုံကြီးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မကြည့်ဘဲ နေလို့ ရမှာ တဲ့ လဲ။

ဒါကြောင့်မို့လည်း ရာဖေးဟာ သူ့ခေါင်းကိုမော့ပြီး အလောင်းတွေရှိ ရာဘက်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ လည်တံကို တတ်နိုင်သမျှဆန့်၊ မျက်စိတွေကို အစွမ်းကုန်ပြူးပြီးကြည့်တာဆိုတော့ မြင်ရတာပေါ့။ သူမြင်ရတာ သေခြင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ။ သေခြင်းရဲ့ နောက်က အမှန်တရားကို သူမြင်နေတာ။ သွေးအိုင်ထဲမှာ သွေးအလူးလူးကပ်နေတဲ့ လက်တွေနဲ့ ခြေတွေပါ။ တစ်ပြိုင်တည်း အတူတူကျဆုံးခဲ့တဲ့ ရဲဘော်တွေဟာ သွေးအိုင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားကြပါတယ်။

အဲဒီအခိုက်မှာ ပဲ စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး သွေးရူးသွေးတမ်း အော်သလို အော်ပြော လိုက်တဲ့ အသံကို ကြားရပါတယ်။ "မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မင်းရူးသွားပြီလား၊ အဲဒီပြတင်းပေါက်ကို အခုချက်ချင်း ပိတ်လိုက်စမ်း၊ ဘာတွေလှမ်းကြည့်နေတာလဲ၊ ဒီလောကထဲမှာ ငါ့အတွက် နင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တာ၊ ငါ့မှာ ရှိနေတဲ့ အရာရာတိုင်းကို ဒီကောင်တွေ ယူသွားတာ ငါမခံချင်ဘူး" တဲ့ ။

ရာဖေးအနေနဲ့ အလွန်သေချာတာတစ်ခုက သူ့အမေသာ မရှိရင် သူ့အမေကသာ အတင်းအဓမ္မ မကန့်ကွက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ၁၉၃၄ ခုနှစ်ကုန်မှာ တော်လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှုမှာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပါဝင် ဆောင်ရွက်တော့မလို့ ပါ။ အဲဒီအချိန်က သူ့အသက်ဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်ပါ။ 'ဖို့ ဆက်စ်

ဖရန်ကျွဲကပ်စ် ဒီ အယ်လ် အင်တာရီးယား’ လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ တော် လှန်ရေးအဖွဲ့ထဲမှာ သင့်တော်ရာ အဆင့်တစ်ဆင့်ရဖို့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် မက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေက သေသွားပြီ။ သူ့အမေမှာ က သူကလွဲပြီး အဖော် ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဂျာမန်တွေ မတရားသဖြင့် အုပ်စိုးနေတဲ့ ကာလအတွင်းမှာ သူဟာ အမေနဲ့ အတူ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရမှာ ပါ။ စားဝတ်နေရေးကိစ္စတွေမှာ သာ မကဘူး။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေမှာ ပါ ကြုံကြုံခံနိုင်အောင် အားထုတ်နေရတာပါ။ အဲဒီနေရာတွေအားလုံးမှာ ပါ ကြုံကြုံခံနိုင်အောင် အားထုတ်နေရတာပါ။ အဲဒီနေရာတွေအားလုံးမှာ သူ့အမေကို ကူညီနေရတဲ့ အနေအထားမှာ ရှိနေပါတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားရေးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုနဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် တိုက်ခိုက်ခြင်းဆိုတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်သင့်သလားလို့ တောင်မှ စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို အကြောင်းပြုပြီး ရာဖေးဟာ အယ်လ်ဂျီးရီးယားမှာ တာဝန်ယူဖို့ စစ်ထဲဝင်ရရင် ကောင်းလေမလား စတဲ့ အတွေးတွေဟာ ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ အနုပညာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းမှာ သူဟာ အလွန်ထူးချွန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ တော့ သူ့ရဲ့ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆတွေနဲ့ ယုံကြည်မှုတွေဟာ သိပ်ပြီးအမြင်ကျယ်လာရုံမကဘူး၊ လွတ်လပ်လာတယ်။ အယ်လ်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံကို လွတ်လပ်ရေးပေးဖို့ တောင် ထောက်ခံသူ ဖြစ်လာတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်မှုမရှိစေဘဲ လွတ်လပ်ရေးပေးဖို့ ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

ဒါပေမဲ့လို့ ...

အခုတော့ ဆက်ဖီဆိုတဲ့ ဂျာမန်မတစ်ယောက်ဟာ သူနဲ့ တူတူ သူ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေပါတယ်။ သူထိုင်နေသလိုမျိုး ဒီဇန့်ခန်းထဲမှ ဘယ်သူမှ မထိုင်ဖူးကြသေးပါဘူး။ ဆယ့်ခုနစ်ရာစုအလယ်လောက်က တည်းက စတင်ဆောက်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒီအဆောက်အအုံထဲမှာ ဘယ်သူမှ အ ခုလိုမထိုင်ဖူးသေးပါဘူး။ တကယ်ပါ။ တစ်ယောက်မှ မထိုင်ဖူးသေးဘူး။

ဆက်ဖီကတော့ ပြုံးပြီးကြည့်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အစိမ်းရောင်မျက် လုံးတွေရဲ့ အကြည့်ဟာ ရာဖေးအပေါ်မှာ ပဲ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ကျ က်စားနေပါတယ်။

ရာဖေးမှာ ကလည်း ဆက်ဖီရှိနေမှုက သူ့စိတ်ကို သိပ်ပြီးလွှမ်းမိုး ထားလေတော့ ရုတ်တရက် ဘာကိုမှ သတိမရဘူး။ သူဘာကြောင့် သူ့ဇ ည့်ခန်းထဲရောက်နေရတာလဲဆိုတဲ့ အချက်ကိုတောင်မှ မေ့နေတယ်။ သူ ဟာ ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ရာကထပြီး အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း သလားနေတယ်။ သူ့ဘယ်ဘက်လက်ကို မကြာခဏမြှောက်မြှောက်ပြီး သူ့ဆံပင်တွေကို ထိုးထိုးဖွတ်တယ်။ နဖူးထိပ်ကနေပြီး နောက်ဘက်အထိ လက်ချောင်းတွေကိုဖြန့်ပြီး ထိုးဖွတ်တာ။

အဲဒီ အနုပညာဆန်ဆန် အပြုအမူကို သူ့ရလာခဲ့တာဟာ လူလားမြောက်စ အရွယ်ကတည်းကပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအပြုအမူဟာ ရယ်စ ရာကောင်းလာပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ လက်ချောင်း တွေနဲ့

ထိုးထိုးဖွပြီး နောက်ဘက်ကို သပ်ချနေပေမယ့် ဆံပင်တွေကတော့ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးပြီး ရှေ့ဘက်ကိုပဲ ပြန်ကျလာနေပါတယ်။ အကြောင်းကတော့ အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာရှိသေးတဲ့ ရာဖေးလီပိတ်ချ်ဟာ တစ်ခေါင်းလုံး ထိပ်ပြောင်နေလို့ ပါ။ အဲဒီတော့ သူ့ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလိုက်တဲ့ သူ့လက်ချောင်းတွေဟာ ဆံပင်ကိုမတွေ့ဘဲ ထိပ်ပြောင်နေတဲ့ အရေပြားကိုသာ တွေ့နေရပါတယ်။

အခုလို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားရင်း လက်တစ်ဖက်က သူ့ရဲ့ ထိပ်ပြောင်နေတဲ့ ခေါင်းကို စမ်းသပ်နေမိတာပါ။ အဲသလိုလုပ်နေရင်းကပဲ သူဟာ အိမ်စေအဖြစ်ငှား မယ့်သူ့လူအတွက် ဘယ်လိုအလုပ်တာဝန်မျိုးတွေရှိလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ပြောပြနေပါတယ်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင်တော့ အိမ်တွင်းရေးရာနဲ့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စတွေကို သူဘာမှ သိပ်မသိဘူး။ ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုစပြောရမှန်းလည်း မသိဘူး။

သူစဉ်းစားလိုက်တော့ မာရီယာဖီးလစ္စကို သတိရတယ်။ ပြတင်းပေါက်ပေါင်တွေကို တိုက်ဖို့ ချွတ်ဖို့ အတွက် လှေကားခုလတ်မှာ တက်ရပ်နေတဲ့ မာရီယာဖီးလစ္စ ကို မြင်ယောင်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ မာရီယာဖီးလစ္စဟာ သူ့စာတွေကို ယူ လာပြီးပေးတယ်။ မနက်ကိုးနာရီဆိုရင် သူ့အတွက် မနက်စာ လာပို့တယ်။ ညနေငါးနာရီဆိုရင် လက်ဖက်ရည်လာပို့တယ်။

မာရီယာဖီးလစ္စဟာ မနက်ဆိုရင် အစားအစာချက်ပြုတ်ဖို့ ဈေးဝယ်ထွက်တယ်။ လိုအပ်တဲ့ စွပ်ပြုတ်ရည်နဲ့ ဟင်းတွေ ချက်ပြုတ်ပေးတယ်။ ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ အတွက် ထင်းတို့ ၊ လောင်စာတို့ ကို နောက်ဖေးလှေကားကနေပြီး မီးဖိုခန်းထဲ သယ်ပို့တယ်။

ရာဇေးဟာ သူမှတ်မိသမျှကို စုစည်းပြီး စာရင်းအကျဉ်းချုပ် လုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို တစ်ခုချင်းစီ ပြောပြတယ်။ သူပြောနေတာကို နားမှ ထောင်ရဲ့ လားလို့ အကဲခတ်တယ်။ နားထောင်နေတဲ့ လက္ခဏာရှိပါတယ်။ သူပြောသမျှကိုလည်း နားလည်တဲ့ လက္ခဏာရှိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှုလောကနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှိနေသမျှ အရာရာတိုင်း သူသိနေပုံ ပေါ်ပါတယ်။ အခုမှ သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုတုန်းကတည်းက အမြဲတစေသိနေခဲ့တဲ့ သဘောပါ။

သူဟာ ပလွေဆရာတစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ပြောပြတယ်။ သူဟာ နာမည်ကြီး သံစုံတီးဝိုင်း တစ်ခုမှာ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ပါဝင်တီးမှုတ်နေတာကိုလည်း ပြောပြတယ်။ တီးဝိုင်းနာမည်ကို ပြောပြလိုက်တဲ့ အခါမှာ ဆက်ဖီဟာ မျက်တောင်မခတ်ပါဘူး။ မျက်ခုံးတွေကိုလည်း မပင့်ပါဘူး။ ပါးစပ်လည်း အဟောင်းသား ဖြစ်မသွားပါဘူး။ သူ့ပုံပန်းကြည့်ရတာ တီးဝိုင်းနာမည်ကို ကြားဖူးပုံ မပေါ်ဘူး။

ရာဇေးထပ်ပြောတာက သူမကြာခဏ ခရီးထွက်ရတဲ့ အကြောင်း တစ်ခါတစ်ရံ ရက်သိပ်မကြာပေမယ့် တစ်ခါတလေမှာ တော့ရက်အတော်ကြာတဲ့ အကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ တစ်ခါတလေ သူဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ရောက်သွားရတဲ့ အကြောင်းအထိ ပြောပြတယ်။ သူ့အိမ်မှာ မရှိတဲ့ ကာလတွေမှာ တော့ ဆက်ဖီရဲ့ အလုပ်တာဝန်ဟာ နည်းမှာ ပေါ့။ ။ အဲဒီအခါတွေမှာ တော့ အချိန်အားရတာလေးတွေကြည့်ပြီး တခြားလုပ်သင့်တာလေးတွေ လုပ်ထားဖို့ (ဥပမာ ငွေထည်ပစ္စည်းတွေကို တိုက်ချွတ်ထားဖို့) သူက ပြောပြတယ်။

သူ့အခန်းကတော့ ခြောက်ထပ်မှာ ရှိမယ်။ ဧည့်သည် လုံးဝလက်မခံရဘူး စသည် ဖြင့်လည်း သူက ထပ်ပြောတယ်။ သူပြောနေပုံကဖြင့် နှစ်

ဦးနှစ်ဖက်သဘောတူညီမှုရပြီးလို့ ပြောနေသလိုပဲ။ တကယ့်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောနေတာ။ သူတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ သူ့ရဲ့ အလုပ်ချိန်၊ သူ့ရဲ့ လုပ်ခ စသည် များ ကိုသဘောတူညီချက်ရထားသလို ပုံစံနဲ့ ပြောနေတာ ...။

အလုပ်ကို မနက်ဖြန်မနက်က စဝင်ဖို့ နဲ့ အခုလောက် ပြောပြလိုက်တာနဲ့ ဒီဂျာမန်မဟာ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ရမယ့်အလုပ်ဆိုတာ မသိဘဲ ဘယ်နေမလဲလို့ တွက်တယ်။ သူကတော့ ရာဖေးပိတ်ချ် အနေနဲ့ နာမည်ကျော်ပလွေဆရာဖြစ်လာဖို့ သိပ်နီးစပ်နေတဲ့ အချိန်ပါ။ ဒီလိုအချိန်မှာ ဒီဂျာမန် အမျိုးသမီးဟာ သူ့စာအုပ်တွေကို ဖုန်သုတ်ပေးရမယ်။ သူ့လက်ဖက်ရည်ထဲ သကြားထည့်ပေးရမယ်။ သူ့ရှပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတွေကို မီးပူတိုက်ပေးရမယ်။ သူ့အတွင်းခံတွေကို လျှော်ဖွပ်ပေးရမယ်။ ပြီးတော့ သူ့အိပ်ရာမှာ လာအိပ်သွားတဲ့ သူ့ချစ်သူတွေပြန်ရင် အိပ်ရာခင်းတွေ လဲပေးရမယ်။

"တို့ နှစ်ယောက် သဘောတူကြပြီလား"

ဆက်ဖိက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်တယ်။

"မင်းပစ္စည်းတွေကရော"

"ပစ္စည်းက များများ စားစား မပါပါဘူး၊ လက်ဆွဲသေတ္တာ နှစ်လုံးတည်းပါ။ ကျွန်မအခု သွားယူရတော့မလား"

ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။ သူ့အသံကဖြင့် ... စောစောက သူ့အသံကို သူလုံးဝသတိ မထားမိခဲ့ဘူး။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်နေတာကိုး။ အခုတော့လည်း သတိထားလိုက်မိတယ်။ အလွန်ကို 'ကနွဲကလျ' နိုင်လွန်းတဲ့ အသံပါတကား။ အသံကြောင့် သူဟာ မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်သလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ အသိဝင်လာတယ်။ ငထုံငထိုင်းတစ်ယောက်လို ဒီနေရာမှာ မတ်တတ်ကြီး ရပ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ပြူးကြည့်နေတာ

ကို မရပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရပ်လိုက်မှ ပေါ့။

အင်း ... ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက် အားထုတ်ရပြန်ဦးမယ်။ စိတ်ထဲ
မှာ ကျိတ်ပြီးပေါ်လာတာပါ။ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့အခုနက
ပြောလိုက်တဲ့ စကားရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားပြီး ဖော်ထုတ်ဖို့ ပါ။
